

dědice na povinný díl (§ 762 a 764 obč. zák.) jako nároku soukromoprávního bylo zřejmo, že rozhodnutí o nároku tom závisí na objasnění jak sporných právních otázek, tak sporných skutkových okolností, které mohly býti vysvětleny jen řádným průvodním řízením. Není také úkolem nesporného soudce, jde-li o vypočtení povinného dílu zletilého nepominutelného dědice, by pečoval o zjištění a zajištění povinného dílu, neboť úkol takový má sporný soudce jen pokud jde o nezletilého nepominutelného dědice (§§ 49 a 162 nesp. říz.). Svéprávní nepominutelní dědici jsou v řízení pozůstalostním omezeni na práva podle §§ 784, 804 a 812 obč. zák. (Krainz-Ehrenzweig, Erbrecht str. 543). Měla býti proto stěžovatelka odkázána se svým návrhem, aby jí byl vypočten povinný díl, na pořad práva, ježto rozřešení otázky, pokud v tom kterém případě trvá právo na povinný díl, jest vyhrazeno spornému soudci (Rintelen str. 3). Tomu nebrání ani okolnost, že stěžovatelka, jak dovozuje rekursní soud, uznala prý v řízení nesporném svou kolační povinnost, neboť i otázku, zda došlo k takovému uznání a tudíž k dohodě o tom mezi účastníky, lze zase jen vyřešiti sporem, když stěžovatelka popírá v dovolací stížnosti, že by byla uznala svou kolační povinnost u nesporného soudce.

Čís. 9361.

Stačí, bylo-li rozhodnutí jugoslávského soudu předloženo tuzemskému soudu přímo odpůrcem (čl. 29 smlouvy mezi Československou republikou a královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců o úpravě vzájemných právních styků čís. 146 sb. z. a n. na rok 1924).

V nesporném řízení není soud pod zmatečností povinen, by předložil účastníkům k vyjádření každou listinu, jež mu byla předložena.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1929, R I 869/29.)

Opatrovnický soud zamítl žádost o prodloužení působnosti prozatímního opatření ze dne 20. prosince 1928, ježto prozatímní opatření bylo zrušeno příslušným opatrovnickým soudem jugoslávským. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 16 nesp. říz., jehož se stěžovatelka dovolává, lze si sice v nesporném řízení stěžovati do usnesení rekursního soudu, i když jím bylo rozhodnutí prvního soudu potvrzeno, avšak jen pro zřejmý odpor se zákonem nebo se spisy, nebo pro zmatečnost. Stěžovatelka uplatňuje všechny tři tyto důvody, není však v právu. Zřejmým rozporem se zákonem, se státní smlouvou mezi republikou Československou a královstvím Jugoslávským čís 146/1924, jest jí, že první soud přihlížel k rozhodnutí vrchního soudu v Sarajevě ze dne 12. července 1929, ač nebylo mu přímo zasláno, nýbrž předloženo odpůrcem stěžovatelky, což prý

odporuje čl. 2 smlouvy, Tímto článkem bylo ustanoveno, že si oba smluvní státy budou vzájemně poskytovat právní pomoc ve věcech civilních a v nesporném soudnictví, a to v přímém styku soudních a poručenských úřadů; pro výtku, že nemělo být přihlíženo k rozhodnutím jugoslávských soudů, jež nebyla přímo zaslána, nelze z něho nic čerpat. Poněvadž rozhodnutí okresního i vrchního soudu v Sarajevě byla předložena v prvopisu a jsou opatřena soudním razítkem, mohla a musila jim podle čl. 29 státní smlouvy být přiznána táž průvodní moc jako rozhodnutím tuzemských soudů bez ohledu na to, jakým způsobem byla soudu předložena. Jako rozpor se spisy vytýká stěžovatelka předpoklad rekursního soudu, že prozatímní opatření ze dne 20. prosince 1928 přestalo platit koncem školního roku 1928/1929, a poukazuje k tomu, že tehdy nebylo rozhodnutí okresního soudu v Sarajevě, jímž bylo prozatímní opatření zrušeno, ještě v právní moci. Toto usnesení vešlo podle doložky na něm napsané v právní moc teprve dne 15. července 1929, avšak pro rozhodnutí o návrhu na prodloužení působnosti prozatímního opatření do konce roku 1929 nemá otázka, který den vešlo rozhodnutí jugoslávských soudů v moc práva, významu, ano jest zjištěno, že nejpozději dne 15. července 1929 v moc práva již vešlo a jest podle čl. 28 mezistátní smlouvy pro československé soudy závazné. Konečně pokládá stěžovatelka řízení za zmatečné, protože první soud rozhodl na základě předložených mu rozhodnutí jugoslávských soudů, aniž vyslechl o nich předem stěžovatelku, jež prý tehdy o rozhodnutí vrchního soudu v Sarajevě ještě ani nevěděla. Nehledíc k tomu, že podle předložených listin bylo toto rozhodnutí stěžovatelce doručeno již před 15. červencem 1929 k rukám jejího zmocněnce pro doručování, tedy již před napadeným rozhodnutím prvního soudu ze dne 24. července 1929, nelze ani z § 2 čís. 5 nesp. říz. ani z jiných předpisů nesporného řízení dovoditi, že jest soud povinen každou mu předloženou listinu účastníkům předložiti k prohlášení pod zmatečností.

Čís. 9362.

Smlouva mezi Československou republikou a královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců o úpravě vzájemných právních styků ze dne 17. března 1923, čís. 146 sb. z. a n. na rok 1924.

O přípustnosti opravných prostředků při povolení a při výkonu exekuce tuzemskými soudy na základě listin zřízených na území jugoslávském platí předpis § 83, třetí odstavec, ex. ř.

Samostatný návrh otce jako vymáhající strany proti matce jako povinné straně, by mu na základě listin zřízených na území jugoslávském byla tuzemským soudem povolena exekuce, jest posuzovati podle § 84 ex. ř. a čl. 38—42 smlouvy.

Právoplatné rozhodnutí jugoslávského soudu, jímž bylo matce uloženo, by do určité doby vydala dítě otci, a usnesení jugoslávského sou-